

Af *Kjær Rasmussen* til socialministeren:

„Kan ministeren oplyse årsagen til, at direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen ikke for længst er skredet ind over for de tilstande, som hersker på visse af vore børne- og ungdomshjem?“

Skriftlig begrundelse:

Vort parti har allerede én gang i dette folketingsår forsøgt at få en debat i gang om de uheldige forhold, som er rådende på visse af vore institutioner. Dengang affærdigede man os med, at sådanne forhold kunne det offentlige ikke blande sig i.

Nu er det imidlertid sket igen, at radio og dagspresse kan berette om rystende forhold på visse institutioner.

Hr. Whitta-Jørgensen, Ålborg, der selv er tidligere inspektør i direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, udtaler til dagbladet *Politiken* for tirsdag den 14. januar, at forholdene ikke kunne ændres, „... fordi det har været direktoratets politik, at man burde afvente et generationsskifte“.

Hvis dette forhold skulle vise sig at være eneste årsag, er det mit håb, at ministeren vil foranledige en ændret holdning hos direktoratet. Hensynet til ledere med en antikveret pædagogisk indstilling kan retfærdigvis ikke gå forud for hensynet til eleverne, der må formodes at opholde sig disse steder for at lære for livet.

Imidlertid kunne det jo tænkes, at direktoratet ligger inde med materiale, som helt præcist påpeger årsagerne til visse institutioners vanskeligheder, f. eks. for dårligt uddannet personale, for lave bevillinger og for dårlige ydre rammer. Har man et sådant materiale, vil jeg bede ministeren overveje en offentliggørelse, idet kendskab til de faktiske rådende forhold er en forudsætning for, at offentligheden kan tage stilling.

I øvrigt burde man også overveje beti- meligheden af, at sådanne institutioner fortsat er på private hænder, da det offentlige jo er den egentlige bruger.

Socialministeren (Nathalie Lind): Anledningen til spørgsmålet er jo de oplysninger om forholdene på enkelte af vore børne- og ungdomshjem, som for nylig er fremkommet i radioens udsendelsesrække om børne- og ungdomsforsorgen. En del unge har i disse udsendelser fået adgang til at redegøre for deres erfaringer fra et eller flere ungdomshjem, og jeg skal ikke benægte, at der herunder er fremkommet oplysninger og påstande, som i høj grad har vakt opmærksomhed i offentligheden. Man har gennem udsendelserne fået et indtryk af, hvorledes disse unge opfatter institutionerne inden for børne- og ungdomsforsorgen, men jeg synes også, det må tilføjes, at de, vi har hørt, jo kun udgør en lille brøkdel af eleverne.

Det, der har været fremført fra denne gruppes side, er unægtelig alt andet end smigrende, men det er jo ikke nødvendigvis i alle tilfælde udtryk for de faktiske forhold. Vi må ikke glemme, at tingene i høj grad afhænger af øjnene, der ser, og det kan derfor næppe heller være helt uventet, at der har været reageret fra medarbejderne ved de pågældende institutioner.

Vi har fra ministeriets side fulgt de omtalte udsendelser med stor opmærksomhed, og de har givet mig anledning til at bede direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen om at få klarlagt, om der er hold i de klager, som er kommet fra de pågældende elever. Man er i direktoratet i fuld gang med disse undersøgelser, som vil blive fremskyndet mest muligt, men først når der foreligger en samlet rapport, vil vi i socialministeriet kunne tage stilling til de rejste problemer.

Jeg vil gerne føje til, at der igennem de sidste 20 år jo er sket en betydelig udvikling inden for børne- og ungdomsforsorgen også med hensyn til medarbejdernes uddannelse, og at det jo ligger i sagens natur, at der under en sådan udvikling vil kunne opstå situationer, hvor medarbejdere med forskellige pædagogiske forudsætninger må samarbejde og søge at afstemme de forskellige synspunkter. Jeg har også været ude for